

Kettőzés

*A véres rozskalász ráhajlik a papírvékony retinára
s rémülten menekül a látvány a tüskék élek és
sebek elől önmagába zárkózik a szem de túlfelől
ugyanazok az égető perzselő szűrő fenyegető szökellések
a szélben satuba fogják képzeletedet mert azt
képzeled amit látsz és azt látod amit képzelsz a teremtés
önkéntelen iszonyata körülvesz lehet hogy beteljesülés
lehet hogy végtelen öröm lehet hogy „heuréka”
egyszer majd valamikor de most még kétségbeesett forgás
elszánt védekezés az egymásra helyezett képek
meddő szeretkezése mert nem úgy illeszkednek egymásba
a részek mint zárba a kulcs mint sebbe a kés mint
táguló pórusba a fullánk nem ez a fájdalom nem
ez a beteljesülés hanem mint késhez a kés vashoz
a vas homorulathoz homorulat domborulathoz domborulat
úgy csattan simul egymáshoz úgy acsarkodik és ölelkezik
a kétféle s mégis egyforma két kép két negatív
vagy két pozitív hát mit kezdenél a kettőzött
látvány elemeivel mihez hasonlíthatod mivel
ellensúlyozhatod őket? mindkét súly ugyanabba
a tányérba zuhan képzeld hát mást ha tudsz mert
a beszenyezett kalászkok között fűrj motoz s te nem tudod
milyen a fűrj s nem tudod elképzelni sem: milyen a fűrj?*

A meghátráló képzelet

*Rózsaszín szerkezet épül lágy piros csigaszarvak
gejzírjei nyálazzák be az acélkék és mégis engedékeny
mennyezetet s a finom kristályszerkezeten már láthatók
a repedések piros vércseppként lemorzsolódik egy-egy
kristály-pehely míg fehér és csipkézett virágszirmokkal
helyettesítjük a fogaskerekeket s hevenyésztett drót-tengelyen
forognak-pörögnek majd megetetjük a fehér szirom-órát
éhes csecsemőszájába családi fényképeket eregetünk
minden reggel s csámcsogva-lüktetve-duzzadva nyeli napjainkat
tejjefér péppé őrli s már a faliórában is béka
kuruttyol zöld vartyogás a fehér porcelántányérokra
hajló fejek fölött fekete asszonyfejek tar férjiko ponyák
pihés gyermekfejek édes tarkójú lányfejek felülnézetből
összeborulnak mint a söt csipegető kéz ujjai mint
bimbóban a szirmok míg épül a rózsaszín
szerkezet és piros gejzirek emelkednek de ők
csak egymáshoz hajolnak a fekete égből kimetszett
térben nem is egymáshoz csak a porcelántányérok
fölé majd befejezik s hirtelen felemelkednek
szétnyílnak-szét pattannak-szét szélednek és nyakukon piros
csik világít ahogy a begombolt ing vagy a blúz belevágott.*